

Ζουμί θαρρῶ, κημπόσο
Νά βρούφητες ὡστόσο.

Αὐτὰ ν' ἀκούη ἡ ὄρφανή
Γυναϊκά του, ἀρχινάει
Νά κλαίγη, νά θρηνάη.

Ἔοχ! λέγει ὁ ἀντρας· ἄμ γιατί
Τοῦ κάκου νά λυπιέσαι,
Καί δὲν παρηγοριέσαι;

Κἄν τὸ γιατρό δὲν ἀγρηκᾶς,
Ποῦ λέει νά παντέχω,
Καί κίνδυνο δὲν ἔχω;

Ἄμ μὰ τί θάρρῶς καὶ καρδιά!
Ἡ ἄτυχη, φωνάζει·
Βαριά ἀναστεναίξει.

Ἄφου ἀκέρια φαμελιά
Τὴν ἔχει μακαρίσει,
Σ' ἐσένα θά εὐτυχήσει!

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ ΠΑΙΓΝΙΑ

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Ἐδῶ καὶ δύο ἔτη, εἶχα λάβει ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν θεῖαν μου Σωφρονίαν, τὴν καλὴν ἐκείνην γερόντισσαν ἥτις, καθ' ὅλον τὸ μακρὸν τῆς στάδιον, ἐνησχολεῖτο τόσον εἰς τὸ νά νυμφεῦθαι τοὺς ἄλλους, ὥστε δὲν ἔλαβε καιρὸν νά συλλογισθῆ πῶς νά νυμφευθῆ ἡ ἰδία· διὰ τοῦτο καὶ ἐκείνη μὲν ἔμεινεν ἀνύπανδρος, ἐγὼ δὲ εἶμαι σήμερον κληρονόμος τῆς.

Εἶχα λάβει λοιπὸν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν καλὴν θεῖαν μου Σωφρονίαν, καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτον καταδίκη θανάτου διὰ τὸν ἄφροντιν καὶ ἀπερίσκεπτον ἄγαμον βίον, τὸν ὁποῖον ποτὲ χωρὶς λύπην δὲν ἐγκαταλείπομεν. Ἡ σεβαστὴ μου κυρία Σωφρονία μού εἶχεν εὐρεῖ σύζυγον, συνοικέσιον λαμπρὸν, ἔλεγε, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσωμεν νά μᾶς φύγη. Ὅλα, ἔγραφε, τὰ ἐσυμφώνησε καὶ τὰ ἐτελείωσεν ἡ ἰδία, καὶ ἄλλο δὲν ἔμεινεν εἰμὴ νά ὑπάγω καὶ νά στεφανωθῶ. Ὅθεν καὶ μ' ἐπροσκάλει νά μὴ χάσω καιρὸν, ἀλλὰ ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως. Βλέπετε πόσον ἀπλᾶ καὶ εὐκόλα ἐτελείωσεν ἡ καλὴ μου θεῖα τὰς ὑποθέσεις τῆς.

Ἐν τούτοις, τίποτε θετικὸν περὶ τῆς νέας οἰκογενείας μου δὲν ἐγνώριζα, ἐκτὸς τοῦ ποσοῦ μόνου τῆς προικῆς, τὸ ὁποῖον ἀληθῶς παρέλυε πᾶσαν κατὰ τῶν συμβολῶν τῆς θεῖας μου ἀντίστασιν. Ὁ μέλλων πενθερός μου ἦτον ἔμπορος πλούσιος, ὁ καλῆτερος τῶν ἀνθρώπων, καὶ περιπλῆξον χῆρος, προτέρημα στολίξον καὶ τελειοποιῶν τὰ λοιπὰ του προτερήματα.

Ὅσω διὰ τὴν νύμφην, ἡ θεῖα μου τὴν ὠνόμαζεν ἀληθῆ μαργαρίτην. Δυστυχῶς, πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ θεῖα μου ἐφόρει ὀμματουῶλια, καὶ παρὰ ξενὸν δὲν ἦτον ἂν ἡ ἐκλογὴ ἔγεινε μὲ τὸ μέσον τῶν φωτιστικῶν τούτων ἐργαλείων· ἀλλὰ τέλος πάντων ἔλαβα καὶ μικρὰν τοιαύτην ἀπάτην πρὸ ὀφθαλμῶν, τὴν προικὴ τὴν εὕρισκα ἀ-

ξιόλογον, καὶ ἔπρεπε νά ἦναι τέρας ἡ μνηστὴ μου, ὥστε ἡ σκιά τοιαύτης προικῆς νά μὴ δυνηθῆ νά τὴν σκεπάσῃ.

Ἐπῆρα λοιπὸν τόσον μόνον καιρὸν, ὅσος ἐχρειάζετο εἰς τὸ νά βάλω εἰς τάξιν τὰ φορέματά μου. Τὴν θέσιν μου τὴν εἶχα συμφωνήσει διὰ τὴν αὐρίον εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν Ὀδοιπορικῶν Ἀμαζῶν. Ἀπεφάσισα δὲ ν' ἀναχωρήσω χωρὶς νά ἰδῶ κἀνένα, καὶ φανερώσω τὸν σκοπὸν μου, διὰ τὸν ὁποῖον, νά εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐν τρεπτόμην ὀλίγον. Ἐγὼ δ' ἄλλοτε τόσον δύσκολος φαινόμενος εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ γάμου, ν' ἀποφασίσω αἴφνης νά νυμφευθῶ νέαν ἄγνωστον! Τότε ὅμως εἶδα διαφορετικὰ τὰ πράγματα· ἐθεώρησα τὸν γάμον ὡς καθῆκον κοινωνικόν, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε μίαν φοράν νά ἐκπληρώσω· καὶ τὸ καθῆκον ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος τὸ ἐκπληροῖ καὶ δὲν παραπονεῖται. Τὰ παράπονα εἶναι τοῦ μωροῦ, εἶπεν ὁ ποιητής.

Ἀνέβημεν εἰς τὴν ἄμαξαν περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς ἐσπέρας. Εἶχα δικαίωμα εἰς τὴν πρώτην θέσιν τοῦ ἔμπροσθεν μέρους· ἀλλὰ μὲ εἶχε προλάβει ἄλλος, διότι, ἀνοιχθείσης τῆς θυρίδος, εἶδα δύο ὁδοιπόρους καθημένους ἤδη, ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Μολαταῦτα, ἂν ἐπῆραν τὴν θέσιν μου, μού εἶχαν ἀφήσει τὴν ἄλλην γωνίαν· δι' ἐμὲ ἦτον τὸ ἴδιον, ὅθεν καὶ δὲν εἶπα τίποτε.

Ἐπιθέτετε βεβαίως ὅτι τὴν ἄλλην γωνίαν κατέειχεν ἡ γυνὴ ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἀκόμη ἄλλοτε δὲν ἐβλεπα παρὰ τοὺς μακροὺς καὶ ξανθοὺς βοστρύχους, ἐξερχομένους ἀπὸ βελούδινον μαῦρον πέτασον. Παντάπασι. Ὁ σύντροφός τῆς εἶχε καταλάβει ἀδιαφόρως τὴν καλῆτεράν θέσιν, καὶ τόσον καλὰ εἶχε χωθῆ, ὥστε ἔλεγε πῶς ἐκαρφώθη ἐκεῖ νά μένη αἰωνίως. Ὁ ἄνθρωπος ἦτον πεντηκοντούτης, παχὺς, παχὺρῶν, κόκκινος, φαιδρός, καὶ κοινοτάτης κατὰ πάντα φυσιογνωμίας.

Ἡ δὲ νεᾶνις, ἡ διὰ τὴν ὄλως ἀφιλόφρονα τοῦ συντρόφου τῆς ἀδιαφορίαν πλεσίον μου καθημένη (διότι νεᾶνις ἦτον, ἢ μάλλον παιδίον), στρέψασα πρὸς τὸ μέρος μου τὴν κεφαλὴν, μὲ τὴν ἄφροντιν ἐκείνην καὶ μηχανικὴν πρὸς τὰ ἀδιάφορα ἔντα περιεργίαν, μ' ἔβαλεν εὐθὺς εἰς θέσιν νά ἰδῶ τὸ σύνολον τῆς ὠραίας τῆς μορφῆς. Φαντασθῆτε τὸ καθαρώτερον ὡσεὶδὲς πρόσωπον τοῦ κόσμου, τὰς χαριεστέρας γραμμὰς, ἐπιδερμίδα ξανθῆς μὲν χροιάς, ἀλλ' ἔχουσιν τὸ δροσερὸν ἐκεῖνο, τὸ μηδὲν κοινὸν ἔχον μὲ τὴν λυμπατικὴν χροιάν τῶν πλείστων Ἀγγλίδων· ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς καὶ ζωηροτάτους, καὶ ἀπαυγάζοντάς εὐτολμόν τι καὶ ριψοκίνδυνον ὑπὸ τὴν δειλὴν καὶ ἀγνήν τῆς παρθένου συστολήν· χεῖλη ῥοδόχροα καὶ παγέα ὀπωσοῦν, ἐπαυξάνοντα οὕτω τοῦ γοητευτικοῦ ἐκείνου προσώπου τὸ θέλητρον. Ἄν εἶχε φθάσει τὰ δεκαεπτὰ ἔτη, οὔτε μίαν ὥραν δὲν τὰ ὑπερέβαινε· ἦτον νεᾶνις, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ χθές. Προχθές ἀκόμη, ἦτον παιδίον, καὶ

μὲ τὰ παῖδιά ἐπαιζε τρέχουσα. Ἀλλὰ μεταξὺ τῆς χθὲς καὶ τῆς προχθὲς πολλάκις μεσολαβεῖ ἄβυσσος. Τὰ παιγνίδια διαδέχεται ἡ σύννοια, τὴν ἀφροντισίαν ἢ σκέψις· καὶ τὸ στῆθος, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο κενὸν θησαυροῦ κιβώτιον, ἀνακαλύπτεται αἴφνης περιέχον καρδίαν, καὶ καρδίαν πάλλουσαν ἰσχυρῶς. Ὅποιον παράδοξον ὄν ἡ γυνὴ!

Μήπως, ἔλεγα κατ' ἐμαυτὸν, ὁ κύριος οὗτος εἶναι τῆς μικρᾶς ταύτης ὁ σύζυγος; Ἀλλόκοτος θὰ ἦτον ἡ ἔνωσις, ἀλλ' ὄχι ἀπίθανος· διότι τοιαῦται συζυγία εἶναι συγχρόταται εἰς κοινωνίαν ὅπου οἱ ἄνθρωποι νυμφεύονται δι' ὅλας τὰς αἰτίας, ἐκτὸς τῆς μόνης ἴσως ἣτις ἔπρεπε νὰ κάμνη τὸν τοῦ γάμου δεσμὸν διαπαντὸς ἀδιάβρηκτον. Ἐγὼ μολαταῦτα νῆχαριστούμην διὰ τὸ ἀγροίκον τῶν τρόπων του, διότι ἀντὶ νὰ ἔχω αὐτὸν πλησίον μου, εἶχα τὴν ὠραίαν συνοδοιπόρον του. Οὐδὲν ἄλλο πλάγιον σκοπὸν εἶχα βεβαίως, ὡς ἄνθρωπος ὅστις ἐπήγαυα νὰ νυμφευθῶ, ἐπροτίμων ὅμως τὴν ἐλαφρὰν ἀφῆν λεπτοῦ γυναικείου ἐνδύματος παρὰ τὴν ὀχληρὰν προστριβὴν ὧμων παχυσάρκου ἀνδρός.

Ἀναβάντων ἤδη ὅλων τῶν συνοδοιπόρων, ἐκλείσθησαν αἱ θυρίδες τῆς ἀμάξης, ἤχησεν ἡ σάλπιγξ τοῦ ὀδηγοῦ, ὁ ἠνίοχος ἐξέσχισε τὸν ἀέρα μὲ τὸ κλασσικὸν ἐκεῖνο κύτπημα τῆς μάστιγος, τὸ τόσον καταληπτὸν εἰς τοὺς ἵππους, ἡ ἀμαξα ἐκλονίσθη καὶ διέτρεξε καλπάζουσα τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, τὰς ὁποίας δὲν ἐβράδυνε ν' ἀφήσῃ ὀπίσω τῆς.

Καὶ ἐνόσω μὲν διαβαίνομεν τὰς ρύμας τῆς πόλεως, ὁ ὀφθαλμὸς, ὡς λυπούμενος ἴσως αὐθρομήτως διότι ἀφίνει χώραν προσφιλῆ, κύπτει εἰς τὴν θυρίδα, μεταβαίνων ἀπὸ ἐργαστήριον εἰς ἐργαστήριον, καὶ παρατηρῶν ταχέως τὰ ἐν αὐτοῖς. Τότε, δὲν προσέχει ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος εἰς τοὺς συνοδοιπόρους του, διότι ἔχει καιρὸν νὰ τοὺς ἰδῆ, καὶ νὰ τοὺς λαλήσῃ, καὶ νὰ συνδέσῃ σχέσεις καὶ γνωριμίας μετὰ ταῦτα.

Μόλις ὅμως περάσωμεν τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἀλλάζει πλέον ἡ θέσις, τὰ ἐκτὸς τῆς ἀμάξης δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν τόσον, τὸ βλέμμα κουράζεται περιπλανώμενον, καὶ ἀρχίζει κατ' ὀλίγον νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὰ ἀμέσως περιστοιχίζοντα αὐτὸ πράγματα· καὶ τότε ἀρχίζομεν νὰ παρατηρῶμεθα προσωπικῶς, καὶ νὰ ἐξετάζῃ διὰ τοῦ βλέμματος ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Εἶχα λησμονήσει λοιπὸν ὀλωσδιόλου τὴν πλησίον μου νεανίδα, καὶ τότε ἐμισογύρισα αἰφνιδίως, καὶ οὕτως ἠδυνήθη, ἐν ἀνέσει καὶ προσποιούμενος ἀδιαφορίαν, νὰ τὴν παρατηρήσω.

Ἐπειδὴ τὴν ἔβλεπα πλαγίως, ὁ βελούδιος πέτασος δὲν μ' ἐσυγχώρει νὰ ἰδῶ ἄλλο, παρὰ τὰς ἄκρας τῶν βροστῶν, καὶ μέρος τῆς βουδίνης μινός. Κἄτι ἔβλεπα βεβαίως, ἀλλὰ δὲν ἦτον ἀρετόν. Τὸ ἐμπόδιον τοῦτο μὲ ἠρέθισε, καὶ

ἤθελα νὰ στείλω εἰς χιλίους διαβόλους τὸν βελούδιον πέτασον, ὅταν ἡ νεανίς, χωρὶς νὰ ὑποπευῆ ἀναμφιβόλως τὴν κατ' αὐτοῦ μανίαν μου, ἔλυσε βραδέως τὰς ταινίας, καὶ τέλος πάντων τὸν ἐσήκωσεν ὀλωσδιόλου. Ποτὲ δὲν εἶδα θαυμασιωτέραν, ἐξαισιωτέραν κόμην! Ὅπισθεν μὲν τῆς κεφαλῆς ἐδένετο στρεπτὴ μὲ πολλὴν ἀπλότητα, δύο δὲ κτένια ὀστράκινα ἐκράτουν ἐπὶ τῶν κροτάφων δύο μεγάλους πλοκάμους, καταβαίνοντας μέχρι τοῦ λαιμοῦ. Καὶ ἄλλην ὠραϊότητα ἂν δὲν εἶχε, διὰ μόνην τὴν κόμην ταύτην θὰ ἦτον θελκτικὴ καὶ ἀξιέραστος.

Ἐκρέμασε πρῶτον τὸν πέτασον εἰς τὸ σχοινίον τῆς ἀμάξης, καὶ ἔπειτα, ἐξάγουσα μαντίλιον μεταξωτὸν ἐκ τοῦ σάκκου τῆς, τὸ ἐδίπλωσεν ὡς λαιμοδέτην. Φαίνεται ὅτι ἠτοίμαζε τὴν νυκτικὴν τῆς στολῆν· καὶ πραγματικῶς ἐτύλιξε τὰ αὐτὰ καὶ ἔδесе κόμβον ὑπὸ τὸν λαιμόν. Ἐπειδὴ τοῦτο δὲν μ' ἐμπόδιεν ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν βλέπω, τὸ μαντίλιον δὲν τὸ ἐμίσησα· ὁ πέτασος ὅμως ἐσάλυε κρεμάμενος εἰς τὰ λωρῖα τῆς ἀμάξης· καὶ καλὰ νὰ τοῦ γείνη! Τὴν σήμερον κρεμοῦν διὰ πολὺ μικρότερα ἀδικήματα.

Ὁ κύριος ἐκοιμήατο νήδυμον ὕπνον.

Ἐν τούτοις, εἶχε νυκτώσει ὀλοτελῶς ἡ σελήνη δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνατείλει, καὶ σκότος βαθὺ μᾶς ἐπεριστοιχίζεν ἔξωθεν. Τί καλῆτερον παρὰ νὰ κοιμηθῆ κανεὶς τότε; Τὰ φανάρια τῆς ἀμάξης μᾶς ἐβρίπταν μέσα ὀλίγον φῶς, ἀλλὰ καθαρῶς δὲν ἐβλεπόμεθα. Ἀρμολογία λοιπὸν δὲν ἦτον ἡ στιγμή νὰ συντριβῆ ὁ παγετὸς τῆς σιωπῆς καὶ νὰ συνδέσωμεν γνωριμίας· τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐνθαρρύνει, τρομάζει πάντοτε τὴν ἀθωότητα, φύσει οὕσαν προφυλακτικὴν ἂν καὶ ἄπειρον· ἀνέβαλα λοιπὸν εἰς τὴν αὐριον τὴν ἀρχὴν τῆς συνομιλίας, ἂν ἡ τύχη μὲ ἤξιονε νὰ συνταξιδεύσω ἐπὶ πολὺ μὲ τοὺς συνοδοιπόρους μου ἐκείνους.

Ἡ νεανίς—κόρη ἢ γυνὴ, διότι ἀκόμη δὲν ἤξευρα ἂν ἦτον σύζυγος, θυγάτηρ ἢ ἐπιτροπευομένη τοῦ κοιμημένου—μετὰ τὸν βραχὺν ἐκείνον νυκτοστολισμὸν ἐνόμισε καλὸν νὰ τὸν μιμηθῆ· καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ μόνος ἐκ τῶν τριῶν ἀνοικτοὺς ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤμην ἐγώ. Τῆ ἀληθεία, καὶ μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας ἂν ἐκοιμῶντο ἀμφότεροι, μοῦ ἦτον ἀδιάφορον. Ἀκούμθησα λοιπὸν τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἔρσιμα τῆς ἀμάξης, καὶ, μὴ ἔχων τί καλῆτερον νὰ κάμω, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι.

Καὶ μήπως δὲν εἶχα τι νὰ σκεφθῶ; Ἐνέδωκα ἀπερισκέπτως εἰς συμφωνίας συμπερούσας ἴσως εἰς τὴν θεῖαν μου ἀπειράκις περισσότερον παρότι εἰς ἐμέ· ἡ μνηστὴ μου ἴσως δὲν ἦτον τόσον τῆς ὀρέξεώς μου ὅσον αὐτὴ ἐφαντάζετο· καὶ ἐγὼ ἀκόμη—τί παράξενον;—ἴσως δὲν ἤρμοζα εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περὶ συζύγου ἰδέαν ἡ μνηστὴ μου αὐτὴ. Ἐχομεν τὴν

πρὸς αὐτὴν εἶναι βέβαια πολὺ, διότι αὐτὴ παριστά-
νει τὴν ὕλικὴν εὐεξίαν. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλη
τις εὐεξία, περὶ τῆς ὁποίας δὲν φροντίζομεν ὅ-
σον πρέπει. Καὶ πῶς; τί πειράζει ἂν καταδι-
κασθῆς; νὰ συζῆς μὲ πρόσωπον δυσάρεστον, ἄ-
χαρι, ἀντιπαθὲς, μὲ ὃν ὅλως ἀντίθετον πρὸς σέ
κατὰ τὰς κλίσεις, τὰς δρῆας, τὰς περὶ τοῦ βίου
κοινὰς ἰδέας! Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὴν καρ-
δίαν, καὶ περιοριζόμενοι εἰς τὰ πραγματικώτερα
καὶ θετικώτερα, εἶναι ἄρᾳ γε τόσον ἀδιάφορον
εἰς τὴν εὐδαιμονίαν νὰ εὐρίσκωμεν εἰς τὴν ἐξίαν
μας μορφήν μειδιῶσαν εἰς τὴν προσέγγισίν μας,
ἀγάλας νὰ μᾶς περιπτύσσονται εἰλικρινῶς,
καρδίαν νὰ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ νὰ μᾶς μεταδίδῃ
τὴν ἀγνὴν ἐκείνην τοῦ τιμίου ἔρωτος μέθην;
Καὶ σημειώσατε ὅτι οὐμιῶ μόνον περὶ εὐεξίας
συμφωνῶ νὰ θυσιάζωμεν, ἂν θέλετε, τὰ πάντα
ὑπὲρ τῆς εὐεξίας· ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ θυσιάζωμεν
εἰς τὴν φυσικὴν, εἰς τὴν σωματικὴν εὐεξίαν,
καὶ τὴν εὐεξίαν ἀκόμη τῆς καρδίας, ὡς καὶ τὴν
φυγικὴν, τὴν διανοητικὴν εὐεξίαν.

Οὕτω λοιπὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐβυθίσθην
εἰς βαθεῖαν σύννοιαν, συλλογίζόμενος τὴν μνη-
στήν μου. Ἦτον ὠραία· ἀλλὰ ποίας λογῆς ὡ-
ραία, διότι εἶναι πολλῶν εἰδῶν ὠραιότητες. Πῶς
εἶχε τὸ στόμα; τὴν ῥίνα; τοὺς ὀφθαλμούς;
Τέλος πάντων, κατώρθωσα νὰ σχεδιάσω θέμα,
ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκέντα διαφόρων χρωμάτων κο-
σμήματα ὁ λογισμὸς μου· ἐλησμονήσα ὅλως
διόλου τοὺς γείτονάς μου, ὅταν μουρμουρισμὸς
αἰφνίδιος τοῦ παχυσάρχου ἀνδρὸς μὲ ἀφῆρπασεν
ἀπὸ τὴν περιπλάνησίν μου εἰς τὸ βασιλείον τῶν
ἰδεῶν καὶ τῶν ὄνείρων.

— Ἐλα δὲ καὶ σὺ, Πιπίνα, δὲν ἤξεύρεις πῶς
νὰ σταθῆς; ἔλεγεν ὁ φίλος μ' ἐπλάκωσες· ὡς
προσκεφάλαιόν σου μ' ἐπῆρες;

Ἀπὸ τὴν μεμψιμοίρον ταύτην ἐκφώνησιν ἔ-
μαθα ὅτι ἡ γειτόνισσά μου ὠνομάζετο Ἰωση-
πίνα, ὄνομα τοῦ ὁποίου τὸ χυδαῖον ὑποκοριστικὸν
εἶναι τὸ Πιπίνα. Καὶ τὰ δύο δὲν ἦσαν τῆς ὀρέ-
ξεώς μου· ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω ἐγὼ, θὰ ἐπρο-
τίμων τὸ ὄνομα Μαρία. τὸ ὁποῖον μοὶ ἀρέσκει·
ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ ἀσχημία τῶν ὀνομάτων;
ἀσχημα δὲν εἶναι τὰ ὀνόματα, ἀσχημα εἶναι τὰ
πρόσωπα.

Ἴδου τώρα τί συνέβη καὶ πῶς ἐξηγούνται τὰ
παράπονα καὶ αἱ μεμψιμοίριαί τοῦ φίλου.

Ἡ κυρία Πιπίνα—ἐπειδὴ Πιπίναν πλέον τὴν
ἔλεγον—δὲν ἐβράδυνεν, ὡς εἶπα, ν' ἀποκοιμηθῆ·
ἀλλ' ἡ θέσις τῆς δὲν ἦτον ποσῶς κατάλληλος
πρὸς τὸν ὕπνον. Κλονομένη ἀπὸ τὸν σάλον τῆς
ἀμάξης, εὐρίσκετο ὡς τὴ ἄθλιον φυτὸν ἐκεῖνο,
τοῦ ὁποίου τὸ στέλεχος σείει ὁ ἄνεμος ἀκατα-
παύτως, καὶ μία τελευταία προσβολὴ μέλλει
νὰ τὸ ρίψῃ κατὰ γῆς. Ἡ κεφαλὴ τῆς, κύψασα
πρῶτον ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς, εἶχε παρασύρει ἀνε-
παισθήτως καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος, καὶ τὸ

ὄλον δὲν θὰ ἐστέκετο εἰς τὴν πτώσιν του, ἂν
δὲν προσέκρουεν ἐπὶ τοῦ ἄλλου κοιμωμένου. Τὸ
βάρος τοῦ ἀδυνάτου, τοῦ ἀβροῦ τούτου σώματος
δὲν ἦτον βεβαίως μέγα, καὶ ἔπρεπε νὰ ἦναί τις
ἀγροῖκος ὥστε νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ τὸ τοιοῦτον
ἐράσμιον θάρρος. Τὸν ἐπαίρει διὰ προσκεφάλαιον,
καὶ αὐτὸς παρεπονεῖτο! Τὸν ἐπλάκωνεν, ἔλεγε,
καὶ τὸ βάρος μόλις ἐζύγιζε δέκα δράμια! Τῶντι
δὲν ἦτον ἄξιος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τοιαύτης ἀφῆς!

Ἡ πτωχὴ νέα, καταπεπονημένη ἀπὸ τὰ τι-
νάγματα τῆς ἀμάξης, ἐξυπνήσασα καὶ κοιμω-
μένη συγχρόνως, ἀπέσυσε μηχανικῶς τὴν κεφα-
λήν, χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξιν, χωρὶς νὰ συνέλθῃ ἐν-
τελῶς, καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν κακῶς
διακοπέντα ὕπνον τῆς. Τοῦτο δύσκολον δὲν ἦ-
τον, διότι δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, καὶ μετὰ τρία δεύτερα λεπτὰ ἐβυθίσθη
πάλιν εἰς τὸν ὕπνον ὡς πρότερον. Ἐνοεῖται ὅτι
ὁ κύριος πατῆρ τῆς, ὁ κύριος σύζυγός τῆς, ὁ κύ-
ριος θεῖος, ἢ ὁ κύριος κηδεμὼν αὐτῆς—ὅπως θέ-
λετε—ἀπεκοιμήθη ἐπίσης, ἀφοῦ ἐξεπλακώθη
πλέον ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο βάρος. Ἀμφιβο-
λία δὲν ἦτον. Πολλοὶ, θέλοντες νὰ διασκεδά-
ζουν εἰς τὴν ἀργίαν τοῦ ταξειδίου, ἔχουν ταμ-
βακοθήκας μὲ μουσικὴν· ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἠδύ-
νατο ἀξιόλογα ν' ἀναπληρώσῃ εἰς ἐμὲ τὴν τοιαύ-
την διασκεδασιν· ἐρρογάλλιζεν ὡς σύριγγ' παμ-
μεγέθους ὄργανου. . . τῆς Βαρβαρίας δηλαδὴ.

Ἐκ φύσεως δὲν εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν φίλος
τῆς μουσικῆς, καὶ μόλις ἡ καλὴ μουσικὴ εὐρί-
σκει εἰς τὰ αὐτία μου χάριν εἰς πᾶσαν περιστά-
σιν, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον παράτασις δὲν μ' εὐχαρι-
στεῖ. Φαντασθῆτε λοιπὸν ἂν ἐκείνη τὴν ὁποίαν
ἡ διεύθυνσις τῶν Ὀδοιπορικῶν Ἀμαξῶν, ἐν ἀ-
γνοίᾳ αὐτῆς καὶ δωρεάν, μοῦ ἐπόρθευεν, ἦτον
δυνατὸν νὰ μὲ θέλξῃ. Τί τρομερὰ, τί ἀνυπόφο-
ρος μουσικὴ! Πᾶσον στιγμῆν μου ἤρχετο τρελ-
λὴ ὄρεξις νὰ σείσω δυνατὰ τὸν βραχίονα τοῦ
μουσικοδιδασκάλου, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ
σταθῇ καὶ ν' ἀναπνεύσῃ καὶ πιθανώτατα θὰ ἐ-
νέδιδα εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦτον, ἂν ἄλλο τι εἰς
τὸν ἴδιον καιρὸν δὲν ἔσυρε τὴν προσοχὴν μου.
Τὸ ἄλλο τοῦτο, καθὼς θὰ ἰδῆτε, ἔπρεπε νὰ μὲ
ἐνασχολήσῃ τόσον, ὥστε νὰ μὲ καταστήσῃ κω-
φὸν πρὸς τὴν ἐπιβρίνον ἐκείνην καὶ καταχθόνιον
ἀρμονίαν.

Συγχρόνως τότε ἡ σελήνη ἀρχίζε νὰ δείχνῃ τὸ
γαληνὸν τῆς πρόσωπον εἰς τὸ βαθύ κυανοῦν τοῦ
οὐρανοῦ χροῖμα καὶ νὰ φωτίξῃ τὸ ἐσωτερικὸν
τῆς ἀμάξης, ὥστε ἔβλεπα καθὼς τὴν ἡμέραν.
Οἱ ὀφθαλμοί μου, ὡς ἐνοεῖτε, ὀλίγην προσοχὴν
ἔδωκαν εἰς τὸ μαγευτικὸν ἀληθῶς θέαμα τῶν
δένδρων, τῶν κοιλάδων, τῶν λόφων, τῆς γλόπης,
τοῦ ὀρίζοντος, ζωγραφουμένων ὅλων ὡς ἐπὶ μο-
λυβδίτιδος, ὡς φωτογραφικῆς δηλαδὴ εἰκόνας.
Εἶχα ἄλλο τι θαυμασιώτερον καὶ μαγευτικώτε-
ρον ἐνώπιόν μου.

Ἡ παιδίσκη ἐκείνη μ' ἐμάγευε. Σὰς ὁμνῶ ὅτι ἔφυγε τότε ἀπὸ τὴν μνήμην μου ἢ παρὰ τῆς φιλάτης θείας μου φυλαττομένη δι' ἐμὲ ὠραϊότης, τὴν ὁποίαν ἔτρεχα νὰ νυμφευθῶ ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει καὶ μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ κυρία Πιπίνα, ὑπακούουσα εἰς τὴν ὀχληρὰν διαταγὴν τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ κηδεμόνος τῆς—διότι τίποτε ἀκόμη καλῶς περὶ τῶν σχέσεων αὐτῶν δὲν ἐγνώριζα—εἶχε ῥιφθῆ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ, ἐπομένως, ὀλίγον τι πρὸς ἐμέ. Ὁ ὕπνος τὴν κατέλαβεν. Ἀκούμβησεν εἰς τὸν ὄμῶν μου καὶ ἤρχισε νὰ κοιμᾶται μετ' αὐτὴν ἀσφάλειαν, μὲ τὴν αὐτὴν γαλήνην, ὡς ἐπὶ τοῦ συνήθους μεταξωτοῦ προσκεφαλαίου τῆς.

Ὁ ἀὴρ ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν ἐγένετο δριμύτερος. Εἶχα μανδύαν πλατύν, καὶ ἐσυλλογίσθη τὸν ἅγιον ἐκεῖνον ὅστις ἔδωκεν εἰς τὸν πτωχὸν τὸ ἥμισυ τοῦ ἐδικοῦ του· ἠθέλησα λοιπὸν νὰ μιμηθῶ τὴν χριστιανικὴν ταύτην φιλοanthρωπίαν. Τὸν ἔσυρα ἡσυχῶς πρὸς ἐμέ, καὶ, φέρων αὐτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κοιμωμένης, τὴν ἐσκέπασα μὲ φιλοστοργίαν μητρὸς πρὸς τὸ τέκνον τῆς.

Ὅσον ἐλαφρὸν ἦτον τὴ κίνημά μου τοῦτο, οἱ φόβοι μου δυστυχῶς ἀλήθευσαν. Ἡ νεᾶνις ἐκινήθη μὲ δύω ἢ τρία σπασμωδικὰ κινήματα, τὰ προηγούμενα τῆς ἐξυπνήσεως, καὶ ἀνοίξε βραδέως κεχαυνωμένους ἀπὸ τὸν ὕπνον ὀφθαλμούς. Σὰς ὁμνῶ—καὶ δὲν ἀστείζομαι τοῦτο λέγων—ὅτι ἄρχισα νὰ τρέμω ὡς μαθητῆς καταλαμβανόμενος ἐπ' αὐτοφῶρῳ εἰς πταῖσμα τὴν προτεραίαν ἑορτῆς. Νὰ ὑποστῶ κατ' ἀρχάς μὲν τὴν ἐκπλήξιν, μετὰ ταῦτα τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ βλέμματός τῆς, ἢ νὰ ὑποκριθῶ τὸν νεκρὸν; Ὡς ἀληθῆς ἀνάνδρος, ἐπροτίμησα τὸ τελευταῖον. Ἐχαμήλωσα τὰ βλέφαρα—ὄχι τόσο ὅμως ὥστε νὰ μὴ βλέπω, ὡς νὰ εἶχα ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς—καὶ ἄρχισα νὰ προσποιηθῶ ὅτι κοιμῶμαι. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐφευρέσεώς μου ταύτης ἦτον ν' ἀποφύγω τὴν πρώτην διὰ τὴν τόλμην μου ὁρμὴν, καὶ νὰ κανονίσω τὴν διαγωγὴν μου ἐν ἀνέσει κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεώς μου.

Ἡ νεᾶνις ἴσως ἐνόμισε, κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὰ σινδόνια καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ προσκεφαλαίῳ· ἀλλ' ὁ διὰ τῆς θυρίδος εἰσδύων δροστερὸς ἀήρ καὶ ὁ κρότος τῶν τροχῶν δὲν ἐβράδυναν νὰ διασκεδάσουν τοὺς κυματίζοντας εἰς τὸν ἐγκέφαλόν τῆς πυκνοὺς ἀτμοὺς, ὥστε συνερχομένη νὰ γνωρίσῃ τοῦ εὐρίσκετο. Ἡκολούθουν καὶ τὰ παραμικρὰ τῆς κινήματα μὲ περιεργίαν καὶ συγκίνησιν συνάμα. Ἡ σελήνη ἐφώτιζεν ὀλόκληρον τὸ ἐράσμιον ἐκείνο πρόσωπον μὲ τὴν λευκὴν τῆς λάμψιν· ἐγὼ δὲ ἤμην εἰς θέσιν νὰ μὴ χάσω τίποτε ἀπὸ τὰς διαφόρους φάσεις τῆς φυσιολογίας τῆς.

Πρώτη αὐτῆς ἀνακάλυψις ἦτον ὅτι τὸ χορσίου μου εἰς αὐτὴν ὡς προσκεφάλαιον ἦτον ὄμος,

καὶ ὅτι ὁ ὄμος οὗτος δὲν ἦτον ὁ τοῦ πατρὸς· συζύγου, θείου ἢ κηδεμόνος τῆς. Ἀνωρθῆ παρρηθῶς, μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα τοῦ αἰθίοπος ὅταν ἀνακαλύπτῃ ὅτι, τρία βήματα πλησίον του, ἠλιάζεται κοιμώμενος μεταξὺ τῶν φυτῶν παμμεγέθους βόας. Τοῦτου γενομένου, ἔρριψε πρὸς τὸ μέρος μου βλέμμα πλήρες ἐντροπῆς καὶ θλίψεως, σκοπεύουσα ἀναμφιβόλως νὰ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμην. Ἄν ἦτον ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου, θ' ἄφινε νὰ τοῦ ζητήσουν συγγνώμην διότι τὸν ἔκαμαν, δι' ὀλίγας στιγμὰς, τὸν εὐτυχέστερον τῶν ἀνθρώπων· ἐγὼ ὅμως ἐφάνην γενναῖος καὶ ἔμεινα ἀκίνητος. Ἄλλο δὲν ἔμεινε, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀπάτης, εἰμὴ νὰ ῥογγαλίσω καθὼς ὁ γείτων μου· ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ὁ ζῆλός μου πρὸς τὴν μίμησιν τῆς φύσεως δὲν προσέθη ἔως ἐκεῖ.

Βλέπουσά με κλειστοὺς ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνοικτὸν τὸ στόμα, τὸ σῶμα ὅλον εἰς τὴν θέσιν ἀνθρώπου βαθέως κοιμωμένου, ἢ πτωχῆ νεᾶνις ἐξέπεμψε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως· εἶχε βάρος μυριάδων λιτρῶν ὀλιγώτερον εἰς τοὺς ὄμους τῆς. Ἐκοιμώμην· ἄρα δὲν ἐνόησα τίποτε, ἄρα ἦτον ὡς τίποτε νὰ μὴ εἶχε συμβῆ· τίποτε δὲν ἤξευρα, τίποτε δὲν ὑπόπτει· εἰς μάτην ἄρα ἐφοβήθη. Ἐπρεπε μόνον νὰ προσέξῃ νὰ μὴ ὑποπέσῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ ἀμάρτημα, διότι ὁ δεύτερος ὕπνος μου δὲν θὰ ἦτον ἴσως τόσο βαρὺς.

Τὴν ἐπαραινόμενα ὑπὸ τὰ χαμαὶ νεύοντα βλέφαρά μου, καὶ ἀνεγίνωσα, καθαρῶς ὡς ἐπὶ βίβλου, ἐπὶ τῆς εὐκινήτου καὶ ἐκφραστικῆς αὐτῆς μορφῆς. Τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ τῶν ἐκπλήξεων εἶχε βαδίσει ἔως τότε· καὶ ἤθελα νὰ ἰδῶ τοὺς μορφασμούς τῆς ὅταν θὰ ἔβλεπε τὴν μανδύαν μου. Πολλὴν ὥραν δὲν ἐπαρίμενα.

Καταβιβάσασα τὸ βλέμμα, ἀπόπληκτος ἔμεινε ἰδοῦσα τὸν μαυδῖαν μου ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς. Ἄν ἤμην ἔξυπνος, βεβαίωτατα θὰ ἔδειχνε δυσἀρεσκίαν· ἀλλ' ἐκοιμώμην· τί εἶχε νὰ εἰπῇ; περιωρίσθη λοιπὸν ν' ἀνασηκώσῃ ἡσυχῶς τὴν σκεπάζουσαν αὐτὴν ἄκραν, καὶ νὰ τὴν σπρώξῃ πρὸς ἐμέ.

Ἔως τότε δὲν εἶχε δώσει προσοχὴν εἰς ἐμέ· τότε ὅμως ἄρχισε νὰ μὲ παρατηρῇ ἀπὸ κεφαλῆς μέγρι ποδῶν, μὲ προσοχὴν καὶ μὲ θάρρος.

Ἐβρέθην τότε εἰς τὴν θέσιν τοῦ νεοσυλλέκτου ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς ἐξετάζῃ τὰ ὄπλα του· ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθω εὐσχήμως ἀπὸ ἐξέτασιν εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχα καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῶ. Βεβαίως διὰ χορὸν δὲν ἤμην ἐνδυμένος· εἰς τὸν λαιμὸν ἐφόρου λαιμοδέτην μαῦρον μεταξωτὸν, μανδύαν κυανοῦν, μικρὸν πῖλον ὀδοιπορικόν, ἐστραμμένον τότε ἀτάκτως εἰς τὰ ὀπίσω τῆς κεφαλῆς, ὡς θέλοντα νὰ διευκολύνῃ τὴν γενόμενὴν ἐπ' ἐμοῦ ἐξέτασιν. Καθὼς βλέπετε, ἡ φορέσις μου δὲν ἦτο τοιαύτη ὥστε νὰ ἐπαυξήσῃ

τὰ φυσικά μου πλεονεκτήματα· ἀναμφιβόλως ἡ καταδίκη μου ἦτον ἄφευκτος, ἂν ὁ κριτής μου δὲν ἦτον ἐπιεικέστατος καὶ συγκαταβατικώτατος.

Μὴ μοῦ εἰπῆτε δὲ ὅτι τοῦτο μοῦ ἦτον ἀδιὰφορον, καὶ ὅτι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῆ, παύει ἐντὸς αὐτοῦ πᾶσα ἀνθρωπίνη ματαιότης. Νὰ νυμφευθῶ ! Πολὺ δὰ τὸ ἐσυλλογιζόμην ! ἢ καὶ ἂν ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν μου, κατασφώμην μόνον τὴν θείαν μου, ἥτις ἀπεφάσισε τὰ περὶ ἐμοῦ χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

Νὰ νυμφευθῶ ! Ἄλλ' ἂν ἡ μνηστή μου τοῦλάχιστον ὁμοίαζε τὴν ὡραίαν αὐτὴν κόρην, ὑπομονή. Πλὴν ἐγὼ ἐκείνην τὴν ἐσχεδιάζα ὁποία ἔπρεπε νὰ ἦναι, ὑψηλὴν καὶ ἄχαρινξανθὴν, δύσκαμπτον ὡς πάσσαλον, ἐπιτετηδευμένην εἰς ὅλα καὶ μὲ τὸ καῖσκε καὶ μὲ τὸ ὄγεσκε εἰς τὸ στόμα ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως.

Ἦσαν αἱ τρεῖς περίπου μετὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐβράδυνε λοιπὸν ἀκόμη νὰ ἐξημερώσῃ, καὶ οἱ θέλοντες νὰ ὠφελῶνται ἐκ τοῦ χρόνου εἶχαν τρεῖς τοῦλάχιστον ὥρας ἀκόμη, ἂν ὄχι τέσσαρας, ν' ἀπασχολήσουν ἐπικερδῶς. Ὅταν δὲ ἦναι τις δεκαεπταετής, κοιμᾶται πανταχοῦ ἀνεμποδίστως, κοιμᾶται ἐπὶ τῶν Ἡραιστειῶν, κοιμᾶται βομβούντων τῶν πυροβόλων, καὶ, πολὺ εὐκολώτερον, κροτούντων μονοτόνως τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης. Καὶ ἡ ὡραία μου λοιπὸν γειτόνισσα, κυριευθεῖσα πάλιν ἀπὸ τὸν ὕπνον, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκοιμηθῆ.

— Ἀξιόλογα ! κυρία μου, ἔλεγα κατ' ἐμαυτὸν, ἀπέρριψες τὸν μανδύαν μου· εἶχες ἄδικον, διότι ὁ ἀήρ γίνεται ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν δριμύτερος, καὶ θὰ σὲ κολλήσῃ κατὰ ῥέου, ἂν ἐγκαιρῶς δὲν προλάβῃ τὰ ἄφρευκα τῆς ἀφροσύνης σου ἀποτελέσματα. Ἄ ! νομίζεις ὅτι τὸ κατῶρθως, ἀποθήσασα τὸ προστατευτικὸν σκέπασμα· μάθε ὅτι ἀπατάσαι, ὡραία μου κυρία. Εἶμαι καὶ ἐγὼ πεισματάρης ἐκ φύσεως, καὶ μοῦ ἐκαρφώθη εἰς τὸν νοῦν ὅτι θὰ σὲ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν βλαβεράν δριμύτητα τῆς νυκτερινῆς ταύτης αὔρας, καὶ τοῦτο θὰ γείνη, καὶ θὰ γείνη ἀφύκτως· μ' ἐνοεῖς ; Πιθανὸν νὰ πειραχθῆς αὔριον, ὅταν ἐξυπνήσῃς, ἀλλὰ τότε τὰ γινόμενα δὲν ἀπογίνονται, καὶ ὁ μανδύας θὰ σ' ἔχη προφυλαγμένην ἀπὸ τὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιῶδες. Ὅσο δια τὸν αὔριον θυμὸν σου—διότι ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνήσῃς μόνις σὲ σκεπάσω, καθὼς τὴν πρώτην φορὰν—νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν μὲ πολυτρομάζει. Τί δαίμονα ! ὁ σκοπὸς ἦτον καλὸς, καὶ, ὡς δικαία καὶ ἐπιεικής, δὲν θὰ βραδύνης νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς.

Περὰντας τὸν μονόλογον τοῦτον, ἄρχισα ἀμέσως καὶ νὰ ἐκτελῶ τὴν καλὴν μου ἀπόφασιν. Τὴν πρώτην φορὰν ἐμοιράσθην μὲ τὴν ὡραίαν κοιμωμένην τὸν μανδύαν μου· τὴν δευτέραν ὅ-

μως, ἐγὼ μὲν ἐξεσκεπάσθην ὀλοτελῶς, τὸν δὲ μανδύαν ἀπέθεσα ὅσον ἡδυνάμην προσεκτικώτερον εἰς τὰ γόνατα τῆς νεάνιδος, τὴν ὁποίαν ἔτρεμα ὅλος μὴν ἐξυπνίσω, ἀδίκως ὅμως, διότι ἐκοιμᾶτο ὕπνον βαθύτατον. Τὴν φορὰν ταύτην, ὑπερέβην τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀγίου, διότι ἐκεῖνος μὲν ἔδωκε τὸ ἥμισυ, ἐγὼ δὲ τὸ ὅλον τοῦ μανδύου μου.

Σημειώσατε ὅτι, εἰς ὅλα ταῦτα, ὁ σύζυγός μας—πατήρ, θεῖος ἢ κηδεμών—ἐπαίριζε διὰ τῶν ῥωθῶν τὴν αὐτὴν πολὺκροτον μουσικὴν, καὶ τίποτε δὲν ἔδειχεν ὅτι προσηγγίζαμεν εἰς τὸ τέλος τῆς συμφωνίας του.

Ἐἴτε τὸ ναρκωτικὸν τοῦ ρογαλισματος τοῦτου μέλος, εἴτε ἡ παρατεταμένη ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου θεωρία, εἴτε συγχρόνως ὁ κόπος καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναπαύσεως, ἐπέφεραν, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶ, εἰς τὰ βλέφαρά μου νυσταγμὸν ἐσθέσθησαν οἱ δ-φθαλμοί μου, ἐσθέσθη ἡ διάνοιά μου, καὶ ἀπεκοιμήθην βαθέως.

Μ' ἐξύπνισεν ἔντρομον φωνὴ δυνατὴ καὶ βραγχώδης, ἡ φωνὴ τοῦ παχυσώμου συνοδοιπόρου μου

— Ἀμαξᾶ, ἀμαξᾶ, στάσου, ἀνοιξε ! θέλω ν' ἀναθῶ πεζὸς τὸν ἀνήφορον.

Ἐξημέρωσεν ἐντελῶς, ἀλλ' ἡ περίξ ἡμῶνχώρα ἐτυλίσσετο ἀκόμη ἀπὸ παρμεγεθὴ ταινίαν ἀτμῶν, ποικιλομένον ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ἡ ἀνάβασις ἦτον μακρὰ καὶ ὀρθία, καὶ ἡ διάρκεια αὐτῆς πιθανῶς ὑπὲρ τὰ εἴκοσι λεπτά. Ἐξοχον λοιπὸν ὑπηρεσίαν ἀπένευμεν εἰς τοὺς ἀσθμαζίνοντας ἵππους ὁ παχύσαρκος ἐκεῖνος, ἀπαλλάττων αὐτοὺς τοιοῦτου ἀξιολόγου βάρους. Ἡ προθυμία δὲ μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἀμαξηλάτης ἐνέδωκεν εἰς τὴν αἰτησίην του ἀπέδειξε τὸ πρὸς τὰ δυστυχῆ ταῦτα ζῶα ἐπιεικὲς τῆς προτάσεως.

Μὴ νομίζετε ὡς τόσον ὅτι ἀπλῆ εὐσπλαγχνία ἦτον τῆς συγκαταβάσεως τοῦ ὄδοιπόρου μας ἡ αἰτία· ὁ λεπτὸς σωλὴν μικρᾶς ἐκ σηπίου κωνοσύριγγος ἐξήρχετο τοῦ θυλακίου τοῦ ὄδοιπορικοῦ ἐπενδύτου, καὶ ἀπὸ τὸ ἐρωτικῶς πρὸς αὐτὴν ῥιφθὲν ἀκαριαῖον βλέμμα του, ἐνόησα ὅτι σκοπὸς ὅλος προσωπικὸς ἐνήργει μετὰ τοῦ ἄλλου καὶ ἴσως ὑπὲρ τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ διὰ λεπτολόγων τοιούτων παρατηρήσεων ἡμποροῦμεν νὰ καταντήσωμεν εἰς τὸ νὰ μὴ γνωρίζωμεν ποσῶς χάριν εἰς τοὺς ἄλλους δι' ὅσα καλὰ πράττουσι ὑπὲρ ἡμῶν· ὅθεν καὶ δὲν εἶμαι τῆς σχολῆς ταύτης μαθητής. Ὁ καλὸς μου γείτων, καταλείπων τὴν θέσιν του, μοῦ ἄφινε τὸ στάδιον ἐλευθέρου, καὶ ἐχρεώσταν νὰ ἦμαι πρὸς αὐτὸν εὐγνώμων, ὡς ἔχοντα ῥητὴν σκοπὸν νὰ πράξῃ ἔργον εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς πέντε ἵππους εὐάρεστον.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἡ νεάνις εἶχεν ἐξυπνήσει.

Ἄλλ' ὅταν εἶδε τὸν μανδύαν μου εἰς τὰ γό-

νατά της, ὁ γείτων εἶχε γενῆ ἄφαντος. Περιποιήσεις τινές, ὅσον ἂν συνοδεύωνται μὲ ἐνδείξεις εὐλαδείας καὶ σεβασμοῦ, εἶναι κατ' οὐσίαν ἀθαδέσταται, καὶ ἐφοβήθη, τὸ δημολογῶ, μὴ συγκαταριθμηθῆ καὶ ἡ περιποιήσεις μου ἐκείνη μεταξὺ τούτων.

Βλέμμα ταχὺ ἐρρίφθη ἐπάνω μου.

Ἄν μ' εὕρισκε μὲ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, θὰ περιοριζέτο πάλιν εἰς τὸ ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' ἐπάνω της ὅσον τὸ δυνατὸν ἡσύχως τὸν ἀτυχῆ μανδύαν μου. Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἦσαν ἀνοικτοὶ ὡς φεγγίται, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπωθήσῃ τὸν μανδύαν μὲ τὸν πόδα χωρὶς λέξιν κἄν μιαν φιλοφροσύνης πρὸς τὸν κύριόν του, ἔστω καὶ τῆς ψυχρᾶς ἐκείνης καὶ ἀγερώχου φιλοφροσύνης, ἥτις θεραπεύει διὰ παντὸς γαργαλισμοὺς τοιούτους δυσαρέστων πρὸς τοὺς ἄλλους περιποιήσεων.

Ἐνόμισα λοιπὸν καλὸν νὰ τὴν ἀπαλλάξω τῆς ἀμηχανίας τῆς εὐχαριστήσεως, νὰ δικαιολογηθῶ δηλαδή ὅτι τὴν ἀπῆλλαξα τοῦ κατάρβου! καὶ ἔσπευσα νὰ φέρω τὰ πρόχειρα πρὸς ἀπολογία τὸ ὑπερβολικὸν μου ζήλου ἐπιχειρήματα.

— Κυρία μου, εἶπα μὲ ταπεινώσιν, συγχωρήσατέ με ὅτι ἐτόλμησα νὰ σᾶς ἐπιθέσω τὸ βᾶρος τοῦτο. Ἄλλ' ὁ κύριος πατήρ σας εἶχε λησμονήσει νὰ κλείσῃ τὴν πρὸς τὸ μέρος του θυρίδα, καὶ ἐσηκώθη τὴν νύκτα δριμύς καὶ παγετώδης ἄνεμος, κατὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὄπως οὖν ἐλαφρὸν φορεμά σας δὲν σᾶς ἐπροφύλαττεν ἀρκούντως. Νὰ σᾶς ἐξυπνίσω ἦτον σκληρὸν, καὶ δὲν μου ἐβάσταζεν ἡ καρδιά, ἐνῶ σᾶς ἐβλεπα κοιμωμένην τόσον ἡσύχως.

Ἡ νεῆνις ἐκατακοκκίνισεν ὡς κεράσιον!

— Κύριε, ἐτραύλισε μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἀπομακρύνουσα τὸν μανδύαν, σᾶς εὐγνωμονῶ καταπολλά. . . Ἄλλ' ἐκοιμήθη ὅλην τὴν νύκτα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν αἰσθάνεται τις τὸ ψύχος.

— Καὶ ὁ κύριος πατήρ σας ἐκοιμήθη ὅλην τὴν νύκτα.

— Ὡ! εἰς τὴν ἄμαξαν κοιμᾶται πάντοτε, καὶ κοιμώμενος βρογαλίζει δυνατά. Τὸ παρετηρήσατε ἴσως;

— Ὀλίγον, εἶπα χαμογελῶν.

— Τὸ ὑπώπτευσά δὲν θὰ σᾶς ἄφησε νὰ κοιμηθῆτε. Εἶναι πολὺ κακὴ συνήθεια. Ἐγὼ κοιμῶμαι πλέον ἡσύχα.

Ἐμαθα ὅ,τι δὲν ἤξευρα ὁ καλὸς μου γείτων ἦτον πατήρ, ὄχι σύζυγος.

Ἀπὸ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, καὶ τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἄδολον τῆς λαλιάς της τόνον, ἐγνώρισά ὅτι ἡ συνοδοιπόρος μου ἦτον μαθήτρια Παρθεναγωγείου, ἐπιστρέφουσα κατὰ τὰς διακοπὰς εἰς τὴν πατρίδα της. Ἄλλ' ἂν ἡ ὁμιλία της ἐφανέρονε μεγάλην ἀφέλειαν καὶ ἀγνοίαν πλήρη τοῦ ἀθλοῦ τοῦτου βιβλίου τὸ ὁποῖον ποτὲ χω-

ρὶς πυρετὸν καὶ χωρὶς κίνδυνον δὲν ἀναγινώσκεται, καὶ καλεῖται ἀνθρώπινος βίος, καὶ ὁμως ὑπὸ τὴν παρθενικὴν ἐκείνην δειλίαν ἀνεκαλύπτετο ἦθος εὐτολμον καὶ σχεδὸν ριψοκίνδυνον καὶ εἰς τὸ βλέμμα ἐκείνο, τὸ φοβούμενον ἀκόμη νὰ προσηλωθῆ που, διεκρίνοντο τοσαῦτα σπέρματα πυρὸς καὶ πάθους, ὥστε ἠσθάνθη ὅτι, ἂν τὸ εὐμορφον αὐτὸ ἀγαλμάτιον δὲν ἦτον ἀκόμη νεῆνις, δὲν ἦτον ὁμως οὔτε παιδίον πλέον.

Ἄ! ἂν ἦν ἐλεύθερος, ἂν δὲν εἶχα δεθῆ μὲ μισητὴν ὑπόσχεσιν ἂν ὅ,τι μ' ἔσφρεν εἰς τὴν ἄμαξαν ταύτην δὲν ἦτον ὁ μελετώμενος γάμος μου! . . . Ἦμην εἰς κατήφορον τόσον ταχὺν καὶ ὀλισθηρὸν, ὥστε εὐρέθην κάτω χωρὶς νὰ τὸ νοήσω, καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ ἔχω σκοπὸν ν' ἀπομακρυνθῶ τῆς κορυφῆς! Τοιαύτη εἶναι ἡ ἱστορία πάσης ἀδυναμίας καὶ παντὸς σφάλματος.

Οἱ ἵπποι ἐπροχώρου βραδέως, δυσχερῆς καὶ ἀνάτης ἦτον ὁ δρόμος. Τινές τῶν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς ἤεις τὸ ὀπισθεν τῆς ἀμάξης κλεισίμα καθημένων εἶχαν καταβῆ, καὶ ἐβάδιζαν ἔμπροσθεν αὐτῆς, οἱ μὲν δεδεμένως μὲ μαντίλιον ἔχοντες τὰς κεφαλὰς, οἱ δὲ ἐνδεδυμένοι τοὺς μανδύας τῶν ὄλοι προσπαθοῦντες νὰ ἐξαιμωδιάσουν ὅπως κατὰ λήτερα ἠδύναντο, καὶ ἐκπέμποντες ἔμπροσθεν τῶν τῆς ταχείας πνοῆς τῶν τὸν ἀτμὸν, ἀναβαίνοντα σπειροειδῶς εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς καπνὸς κατάλευκον.

Ὀλίγον ὀπισθεν καὶ βαρέως περιπατῶν, ὁ καπλὸς μου γείτων ἐπάσχιζε νὰ γεμίσῃ καὶ ν' ἀπνάψῃ τὴν ἀγαπητὴν του καπνοσύριγγα.

— Λαμπρὰν ἡμέραν θὰ ἔχωμεν σήμερον, εἶπα πρὸς τὴν θελκτικὴν συνοδοιπόρον μου.

— Ὀμίχλη πολλὴ εἶναι, εἶπεν ἡ νεῆνις κυττατίζουσα τὴν ἔμπροσθεν αὐτῆς ἀπλωμένην ὀσφίνην τῶν λευκῶν τῆς γῆς ἀναθυμιάσεων.

— Ὡ! μὴ σᾶς μέλη, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἥλιος θὰ τὴν διασκορπίσῃ ὡς ἐκ θαύματος.

— Καιρὸς εἶναι βέβαια διὰ τὰς ὥραϊας ἡμέρας ἐμβῆκε σχεδὸν ὁ Μάιος, καὶ πάντοτε βροχὴ καὶ ψύχος ὡς τὸν χειμῶνα δὲν ὑποφέρεται.

— Μισεῖτε λοιπὸν τὸν χειμῶνα ὡς τόσον ἐγχει, νομίζω, καὶ αὐτὸς τὰ καλὰ του.

— Δὲν γνωρίζω, ἐγὼ τοῦλάχιστον, τί καλὰ ἔχει.

— Καλὲ, τί λέγετε, κυρία μου; Τὸν χειμῶνα ἔχομεν τὰς συναναστροφὰς, τοὺς χοροὺς, τὰ θέατρα.

— Μάλιστα δι' ὅσους χορεύουν καὶ διασκεδάζουν ἄλλὰ διὰ τοὺς ἄλλους;

— Δὲν ἐχορεύσατε αὐτὸν τὸν χειμῶνα;

— Ὡ! μάλιστα, κύριε. Ἐχόρευσα καὶ συχνὰ μάλιστα. . . Ἄλλὰ γυναῖκες μὲ γυναῖκας, ἐννοεῖται, δὲν εἶναι πολὺ διασκεδαστικόν.

— Πῶς; μόνον γυναῖκες!

— Μάλιστα κύριε. Εἰς τὸ μοναστήριον νεοὶ δὲν ἐμβαίνουν. Τὰ μεγαλύτερα κοράσια εἶχαν

τὴν θέσιν τῶν ἀνδρῶν· ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιον.
Ἄπορῶ πῶς δὲν ἐξεκαρδίσθη γελῶν.

— Μολαταῦτα, ἠκολούθησε σοβαρῶς, ἐλπίζω ν' ἀποζημιωθῶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

Ἄρχισα τότε νὰ προσέχω ν' ἀποζημιωθῆ, θὰ εἶπῃ, τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς συναστροφάς, εἰς τὰ θέατρα, εἰς τοὺς χορούς. Ἀλλὰ τότε, δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι εἰς τὸ μοναστήριον. Ἐτελείωσεν ἀρά γε ἡ μαθητεία της; Οὕτως ἔπρεπε νὰ ἦναι, μολοντί εἶχεν ἀκόμη μικρὰ τινα πράγματα νὰ μάθῃ· ἀλλὰ τὰ μικρὰ ταῦτα δὲν τὰ διδάσκει τὸ μοναστήριον.

Θὰ ἔμβαινα διὰ τοῦτο εἰς ἀλλεπαλλήλους ἐρωτήσεις, ἂν δὲν τὸ ἐνόμιζα περιττόν· διότι εἶχε τοῦλάχιστον τόσῃ ἐπιθυμίαν νὰ λαλῇ, ὅσῃ ἐγὼ νὰ μανθάνω. Ὅθεν καὶ περιωρίσθη εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀκροατοῦ.

— Μὲ ὑπανδρεύουν, ἐπρόσθεσεν ἡ νεῆνις, νεύουσα χαμαὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸ μὲ ὑπανδρεύουν τοῦτο ἦτον περιεκτικώτερον ὀλοκλήρου βαφθῆς.

Μὲ ὑπανδρεύουν—δηλαδή· δὲν εἶμαι πλέον κοράσιον καθὼς ἐχθές· εἶμαι ἀκόμη κόρη, πλὴν ὑπομονή· θὰ μὲ εἰποῦν κυρίαν ἐντὸς ἐλλίγου· θὰ ἔχω καζιμίριον καὶ σύζυγον νὰ δεῖξω.

Μὲ ὑπανδρεύουν—δηλαδή μετ' ὀλίγον θὰ περιπατῶ μετ' τὴν κεφαλὴν ὀρθῆν, ἂν καὶ σήμερον νεύω χαμαὶ τοὺς ὀφθαλμούς ὡς παρθένος· δὲν θὰ ὑπακούω πλέον εἰς διδασκάλους καὶ ὑποδιδασκάλους· θὰ λέγω καὶ ἐγὼ· θέλω.

Μὲ ὑπανδρεύουν—δηλαδή μετ' ὀλίγον θὰ ἤμικαί τι ὡς βασιλίσσα, δεχομένη σεβασμούς καὶ προσκυνήσεις πανταχόθεν· θὰ ἔχω ὀλόγυρά μου ἄλλους μὲν λέγοντας ὅτι εἶμαι ὠραία, ἄλλοι δὲ ὅτι εἶμαι εὐφυής, καὶ κολακεύοντάς με μυριοτρόπως. Ἔως τώρα μόλις μ' ἐκύτταζαν· εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἦμαι τὸ κέντρον τόσων βλεμμάτων, τόσων φροντίδων, τόσων περιποιήσεων. Ἐν ἐπιλόγῳ, ἀπὸ τοῦδε θὰ ἔχουν νὰ κάμουν μ' ἐμέ.

Μὲ ὑπανδρεύουν—ἔπρεπε ἀκόμη νὰ σημαίνῃ· ἐχθές, δὲν ἠγάπων κανένα· σήμερον ἀγαπῶμαι καὶ ἀγαπῶ! Ἐχθές, ἔζων διὰ τὸν ἐαυτόν μου· εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ζῶ πρὸ πάντων δι' ἄλλον ὅστις ἔχει τὴν ζωὴν μου, ἔχει ὅλα ὅσα ἀνήκουν εἰς ἐμέ, τοὺς λογισμούς μου, τὴν ἡλικίαν μου! Ἰδοὺ διατί εἶμαι ὑπερήφανος, καὶ διατί εἶμαι εὐτυχιστέρα ἀκόμη παρότι εἶμαι ὑπερήφανος!

Ἄλλ' εἰς τὰς διεφθαρμένας μας κοινωνίας, μεταξὺ δέκα παρθένων ὑπανδρευομένων, αἱ ἐννέα πᾶν ἄλλο συλλογίζονται παρὰ τὸν νυμφεύμενον αὐτὰς σύζυγον. Ὁ σύζυγος περιστάνει τὴν ἔλευθερίαν, τὴν πολυτέλειαν, ὅλας τῆς τύχης καὶ τῆς ματαιότητος τὰς ἀπολαύσεις. Ἀποβλέπουν λοιπὸν εἰς τὸν γάμον ἀφηρημένως, ὡς εἰς ἀντικατοπτρισμὸν ἀπατηλόν, τὸν ὁποῖον ἡ νεανική τῶν φαντασία βλέπει μὲ προαπειλημένους εὐ-

νοϊκῶς ὀφθαλμούς. Ὁ καλῆτερος λοιπὸν σύζυγος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις εὐκολύνει περισσότερον τὴν πολυτελεῆ ταύτην καὶ ἐπιδεικτικὴν εὐημερίαν, πλήρη θελγήτρων εἰς τὴν φαντασίαν διὰ τὸν ἔως τότε λιτὸν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκογενείας βίον. Ποῖα δὲ τὰ ἐπικλόουθα τῶν παραδόξων τούτων ἰδεῶν, ἄς τὸ παραλείψωμεν.

Μὲ ὑπανδρεύουν, εἶπεν ἡ κυρία Πιπίνα. Δὲν ἠθέλησα λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ φανῶ ὀλιγώτερον μεταδοτικῶς.

— Καὶ ἐμὲ ὡσαύτως, εἶπα.

— Καὶ σᾶς, κύριε;

— Ναί, κατὰ δυστυχίαν, κυρία μου.

Τὸ κατὰ δυστυχίαν δὲν παρετηρήθη· ἤκουσε μόνον τὸ ἄλλο. Ἐκεῖνο τὸ καὶ ἐμὲ ὡσαύτως ἔφθασε νὰ μὲ κάμῃ νὰ διατρέξω εἰς ἕν δεῦτερον λεπτόν πολλῶν ἡμερῶν δρόμον πλησίον τῆς παιδίσκης ταύτης, ἥτις ἔβριψε τότε ἐπάνω μου γλυκὺ καὶ φιλικὸν σχεδὸν βλέμμα· τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν συμπάθειαν ἐχρεώστουν βεβαίως εἰς τὴν θέσιν τοῦ μελλονύμφου. Πόσον ἤρμοζεν ὅμως εἰς ἐμὲ τότε ὅτι ὑπήγαινα νὰ νυμφευθῶ!

Ἄναμφιβόλως, ἀξίωσιν δὲν εἶχα νὰ ἐκτοπίσω τὸν ἀντεραστὴν μου, καὶ νὰ καταλάβω θέσιν τὴν ὁποίαν ἡ συνθήκη τῆς κυρίας Σωφρονίας δὲν μ' ἐπέτρεπεν οὔτε κἂν νὰ φαντασθῶ. Μολαταῦτα, εἶχα ἀποφασίσει νὰ προχωρήσω, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ τοῦ ἡδυνάμην νὰ φθάσω. Πιστεύω κάποτε εἰς τὸ πεπρωμένον· λέγω ὅτι ἐκεῖ μόνον φθάνομεν ὅπου εἶναι γεγραμμένον ὅτι πρέπει νὰ φθάσωμεν, ὅτι καὶ ἂν πάθωμεν λαμβάνοντες ταύτην μᾶλλον ἢ ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν· ὅθεν πρὸς τί νὰ στενοχωρῶμεθα, πρὸς τί νὰ συλλογίζώμεθα, πρὸς τί νὰ προβλέπωμεν; Τὸ φέρον ἄς μᾶς φέρῃ· κάπου θὰ φθάσωμεν.

— Γρήγορα; . . μὲ ἠρώτησε δειλῶς καὶ περιέργως συνάμα.

— Μόλις φθάσω· διὰ τοῦτο καὶ μόνον ὑπάγω.

— Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως, εἶπε τότε καὶ αὐτή.

— Ἀλλὰ σεῖς τοῦλάχιστον, κυρία μου, ἐσμεν βουλευθήτε τὴν κλίσιν τῆς καρδίας σας· . . τὸν γνωρίζετε βεβαίως τὸν κύριον σύζυγόν σας· ἐνῶ ἐγὼ. . .

— Ἐνῶ σεῖς, κύριε;

— Δὲν γνωρίζω κἂν τὴν μνηστὴν μου.

— Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως.

— Πῶς! κυρία μου, καὶ σεῖς. . .

Ἡ ἄμαξα ἐστάθη· εἶχαμεν φθάσει εἰς τὴν κορυφήν.

Πρὶν λάβω καιρὸν νὰ τελειώσω τὴν φράσιν μου, ὁ πατήρ ἐπρόβαλεν εἰς τὴν θυρίδα τὸ παχὺ τοῦ πρόσωπον, καὶ κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ πλησίον τῆς θυγατρὸς του.

Ὅτι προεῖπα ἐγένετο. Ἡ ὀμίχλη διεσκεδάζετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὰς λαμπράς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας· ἐντὸς μιᾶς ἢ δύο ὥρων θὰ εἶχα-

μεν ζέστην ἀνυπόφορον. Ἡ νεῦνις ἐξετύλιξε τὴν κεφαλὴν της, καὶ, ἐξάγουσα μικρὸν κάτοπρον, ἄρχισε νὰ διυλίξῃ μὲ τὸ ἐν τῶν κτενίων της τοὺς πίπτοντας ἐπὶ τῶν ὤμων της μακροὺς καὶ ξανθοὺς πλοκάμους. Κόπος, ἀταξία ἢ πλεόν ἀφρόντιστος, κόμη ἀμελῶς διεσπαρμένῃ, ἐνδύματα κατατετριμμένα, ὅλα ἀρμόζουσι εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν. Καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς ἐμελλεν, αὔριον ἢ μεθαύριον, νὰ γείνη κατάκτημα μαθητοῦ τινος ἐργαστηρίου, καὶ οὕτω νὰ μεταμορφωθῇ ὁ ἄγγελος εἰς κοινὴν πωλήτριαν.

Καὶ εἰς τὸ κακὸν καὶ εἰς τὸ καλὸν, δὲν ἀρκεῖ ἡ θέλησις, χρειάζεται δύναμις· καὶ ἐδῶ ἡ περίστασις ἦτον ἀκανθώδης. Ἐκαμα οὐσιώδη ἀνακάλυψιν· ἤξευρα ὅτι ἡ ὑπανδρεία τῆς κυρίας Πιπίνης δὲν ἐγένετο κατ' ἐκλογὴν καὶ συγκατάθεσιν της, ὅτι δὲν ἦτον οὔτε ἔρωσ οὔτε κλίσις εἰς τὸ μέσον, ὅτι, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὁ ἐχθρὸς τὸν ὀποῖον ἔλεγα νὰ νικήσω δὲν ἦτον, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, λίαν ἀξιοφόβος. Καὶ μολαταῦτα, τὸ ἔργον μου ἦτον ὄχι ὀλίγον δυσχερές· ἔπρεπε νὰ λυθῶ συγχρόνως ἀπὸ τὰ δεσμὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἡ καλοκάγαθία τῆς φιλτάτης θείας μου μὲ εἶχε δέσει, καὶ συγχρόνως νὰ ἐλκύσω μέχρι δεσμῶν τὴν καρδίαν θυγατρὸς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν τοῦ πατρὸς της, χωρὶς ἄλλο μέσον παρὰ τὴν εὐγλωττίαν μόνην τῶν ἑμμάτων, καὶ τοῦτο ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν.

Ἡ νεῦνις, ἀφοῦ ἔβητεν εἰς τάξιν καὶ ἀρμονίαν τὴν κυματίζουσαν κόμην της, ἐρευνῶσα τὸν σάκκον της ἐξήγαγε κύλινδρον χαρτίων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὴν ὄλως εἰδικὴν μορφήν των ἐγνώρισαν ὅτι ἦσαν ἐπιφυλλίδες ἐφημερίδων. Νὰ σᾶς εἰπῶ τίνος ἐφημερίδος, εἶναι ἀδύνατον, διότι μόνον τὸ κάτω πάτωμα εἶχε μείνει, τὸ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλολογίας διωρισμένον, καὶ προσιτὸν ἐπίσης καὶ εἰς μεγάλους καὶ μικροὺς νόας, καὶ εἰς μεγάλα καὶ μικρὰ βαλάντια.

Φαίνεται ἐκ τούτων ὅτι ἀναγινώσκονται μυθιστορία εἰς τὰ σχολεῖα καὶ μοναστήρια, κρυφίως ἴσως, ἀλλ' ὡς τόσον ἀναγινώσκονται, ἐνῶ ἔπρεπε μὲ πᾶσαν αὐστηρότητα νὰ ἐμποδίζωνται.

Συνέλαβαν τὴν ἰδέαν νὰ ἔμβω εἰς οὐμίαν μὲ τὸν πατέρα. Ἡ ἀνοικτὴ δὲ καὶ ἄβολος φυσιογνωμονία του ὑπέσχετο πληρεστέραν ἐκ μέρους του ὑποδοχὴν. Ἀλλὰ παρητήθη ἐνθὺς τῆς ἰδέας ταύτης διότι τὸ ἐθεώρησα ὄλως μάταιον· ὁ καλὸς ἄνθρωπος εἶχε δώσει τὸν λόγον του, καὶ, ὅσῃν ἂν τοῦ ἐνέπνευ συμπαθειαν μὲ τὰς θωπείας μου, δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ἐλπίσω ἀνατροπὴν συμφωνίας ἐγγὺς οὔσης νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ἐνῶ λοιπὸν ἐσκεπτόμην περὶ ἄλλου τρόπου ἐφοδου, ἡ ἄμαξα ἔτρεγε καὶ ὁ καιρὸς συγχρόνως· καὶ, καθὼς ἐγὼ ἐβάδιζα, ἦτον φόβος πολὺς μή με καταλάβῃ τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου τόσον ὀλίγον προχωρημένον, ὅσον ἤμην εἰς τὴν ἀρχὴν.

Ὅθεν ἄρχιζα πλέον νὰ καταφρονῶ τὸν ἑαυτὸν μου διὰ τὴν ἄγονον ὄλως φαντασίαν μου, ὅταν ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησεν εἰς σταθμὸν τινα ὅπου ἔπρεπε νὰ μείνωμεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας.

Ἀμέσως τότε ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης ὑπρέτης πανδοχείου, προσκαλὼν τοὺς ὀδοιπόρους νὰ καταβοῦν, καὶ νὰ προγευθοῦν καφὲν μὲ γάλα, καὶ ἄλλα τινὰ φαγητὰ πρόχειρα.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἀκοῦς ἐκεῖ, πῶς δὲν ἐρχόμεθα, ἐξεφώνησεν ὁ κατὰ προσδοκίαν πενθερὸς μου. Ἔλα, Πιπίνα μου, γρήγορα· μόλις ἔχομεν καιρὸν νὰ βροφῶσωμεν ὀλίγον καφέν· δὲν ἔχομεν βέβαια σκοπὸν νὰ περάσωμεν ἐδῶ τὴν νύκτα.

— Εὐχαριστῶ, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἡ νεῦνις, χωρὶς νὰ σηκώσῃ κἀν τοὺς ὀρθαλμοὺς ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν της ἐπιφυλλίδα· δὲν πεινώ παντάπασιν.

— Καλὲ τί λέγεις; καφὲν, καλὲ, μὲ γάλα ζεσταμένον. . .

— Εὐχαριστῶ, πάτερ μου· εἶναι πολλὰ πρῶτὴ ἀκόμη.

— Ὅπως θέλῃς· τόσῳ χειρότερα διὰ σὲ ἂν ὕστερα πεινάσης· ποῖος σοῦ πταίει;

Καὶ, ταῦτα λέγων, ἔθετε τὸν ἕνα πόδα καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἄλλον εἰς τὸ ὑποπόδιον τῆς ἀμάξης, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ἐπάτησε καὶ μὲ τοὺς δύο τὴν γῆν.

Ὁ πανδοχεὺς μ' ἐπροσκάλεσεν ἐπίσης νὰ καταβῶ· ἀλλὰ, καὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἂν ἤμην νηστικός, δὲν ἔ'αφισα τὴν θέσιν μου εἰς παρομοίαν στιγμὴν.

Ἐπὶ τὸ τέλος.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΒΕΣΤΟΥ ἢ ΤΙΤΑΝΟΥ

Δ'

Ἐκ τῶν ἐν τῇ φύσει ὑπαρχουσῶν ὕλων ὀλίγα εἶναι τοσοῦτον γνωστὰ καὶ τοσοῦτον πολὺ χρηστοὶ ὅσον ὁ ἀσβεστόλιθος ἢ τιτανόλιθος. Ἐκ τοῦ λίθου τούτου κατασκευάζονται τὰ οἰκοδομήματα καὶ τὰ μνημεῖα, διὰ τῶν ὁποίων διαιώνίζονται αἱ ἀναμνήσεις καὶ ὁ πολιτισμὸς ἐνὸς λαοῦ καὶ ἡ ἀγχινοια ἐν ταῦτῳ τῶν τεχνιτῶν του.

Ὁ λίθος οὗτος ὡσαύτως παρέχει τῷ ἀνθρώπῳ πολὺτιμον προῖον, τὴν ἀσβεστον, ἧς ἡ χρῆσις πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ συγκολλητικοῦ πηλοῦ (λάσπη) τῶν λίθων τῶν κτιρίων ἄρχεται ἀφ' ἧς ὁ ἄνθρωπος ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην τῆς εὐζωίας, καὶ κατελήφθη ὑπὸ τοῦ αἰσθηματος τοῦ καλοῦ. Ὅντως δὲ οἱ πρωτόγονοι λαοὶ, οἱ οἰκήσαντες τὴν γῆν ἐν ἀρχῇ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, κατώρθωσαν μὲν ἀληθῶς ἐπιθέτοντες δγκῶδεις λίθους ἐπ' ἀλλήλους νὰ ἐγείρωσι κτίρια, ὧν ἡ στερεότης εἶναι ἔτι καὶ νῦν ἐκπληκτικὴ, ἀλλὰ καὶ τὰ κυκλώπεια αὐτὰ τεῖχη, καὶ οἱ βωμοὶ οἱ ἐγεργέντες ἐκ δύο λίθων ἀλλεπαλλήλων, καὶ οἱ μονόλιθοι, ὧν ὁ σκοπὸς οὐπὼ ἐγνώσθη, ὄντες ὄγκοι ἀκατεργάστων λίθων καὶ